

Sygn. akt V KK 447/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Siwek

SSN Antoni Bojańczyk

Protokolant Agnieszka Murzynowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 3 grudnia 2020 r. w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

sprawy **I. S.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w G.

z dnia 21 października 2019 r., sygn. akt II K (...)

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi
Rejonowemu w G. do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem nakazowym z dnia 21 października 2019 r.,
sygn. akt II K (...):

1. w pkt. 1 uznał I. S. za winnego tego, że w dniu 19 lipca 2019 roku, o godz. 16:55, w miejscowości D. w woj. (...), na ul. J., kierował w ruchu lądowym samochodem marki Opel Astra, nr rej. (...), w stanie nietrzeźwości – 1 badanie wykazało 1,41 mg/l, II badanie 1,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. – i za to, na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k., Sąd Rejonowy wymierzył mu grzywnę w wysokości „160 (sto) stawek dziennych, pojedynczą stawkę ustalając na kwotę 30 (trzydzieści) złotych”, na poczet której zaliczył:

1. na podstawie art. 63 § 1 k.k. i art. 12d k.k.w. okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od dnia 19.07.2019 r., godz. 18:00, do dnia 21.07.2019 r., godz. 15:20 (tj. dwa dni), uznając, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny;

2. na podstawie art. 294 § 1 k.p.k., wraz z należnymi odsetkami, kwotę 600 złotych wpłaconą w dniu 26.07.2019 r. przez oskarżonego na rachunek depozytowy Sądu tytułem zabezpieczenia majątkowego grożącej mu grzywny;

3. w pkt. 2, na podstawie art. 42 § 2 k.k., wymierzył oskarżonemu na okres 7 lat środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

4. w pkt. 3, na podstawie art. 63 § 4 k.k., na poczet orzeczonego wyżej środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania dokumentu prawa jazdy od dnia 19.07.2019 r.;

5. w pkt. 4, na podstawie art. 43a § 2 k.k., orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 8000 złotych;

6. w pkt. 5 orzekł o kosztach procesu.

Wymieniony wyrok nakazowy nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 5 grudnia 2019 r.

Kasację od przedmiotowego wyroku wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, zaskarżając ten wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, na korzyść I. S.. Skarżący zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., polegające na wymierzeniu oskarżonemu kary grzywny w sposób uniemożliwiający jej wykonanie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

Wskazując na powyższe, Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich wniesiona na korzyść I. S., jako zasadna w stopniu oczywistym, podlegała rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron zgodnie z art. 535 § 5 k.p.k.

Trafnie zauważa skarżący, że Sąd Rejonowy w G. w pkt 1 wyroku nakazowego z dnia 21 października 2019 r., uznając I. S. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 k.k., skazał go na karę grzywny, którą w zapisie cyfrowym (co do ilości stawek dziennych) określił na liczbę „160” stawek, natomiast w zapisie słownym podał liczbę „sto” stawek.

Odnosząc się do zaistniałego stanu rzeczy, stwierdzić trzeba, że zamieszczenie w treści wyroku dwóch odmiennych oznaczeń określających wysokość kary, powoduje w istocie niemożność ustalenia, w jakim wymiarze faktycznie karę tę orzeczono. Taki sposób procedowania nie tylko jest sprzeczny z wymogiem redagowania orzeczenia (art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k.) – w tym także rozstrzygnięcia o karze – w sposób zrozumiały i jednoznaczny, ale również powoduje wewnętrzną sprzeczność wyroku, uniemożliwiającą w tej części jego wykonanie.

Podzielić zarazem należy prezentowany przez skarżącego i dominujący w orzecznictwie pogląd, że zidentyfikowane wyżej uchybienie nie może być oceniane w kategorii oczywistej omyłki pisarskiej, a w konsekwencji nie może być też sanowane w trybie sprostowania orzeczenia na podstawie art. 105 k.p.k., gdyż określona w tym przepisie instytucja nie służy do usuwania pomyłek odnoszących się do merytorycznych elementów wyroku (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 23 listopada 2005 r., IV KK 390/05; 21 października 2008 r., IV KK 316/08; 3 czerwca 2015 r., III KK 79/15; 18 marca 2010 r., III KK 25/10). Wyrok w tym zakresie może być weryfikowany jedynie w drodze kontroli instancyjnej. Dokonana zaś ingerencja w materialną treść wyroku w trybie art. 105 § 1 k.p.k. (np. zmiana lub uzupełnienie orzeczenia co do kary) nie pociąga za sobą skutków prawnych

(por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 29 czerwca 2010 r., III KK 446/10; 3 kwietnia 2006 r., V KK 482/05).

W konkluzji stwierdzić zatem należy, że w wyniku zredagowania treści zaskarżonego orzeczenia w sposób rażąco sprzeczny z wymogami art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., poprzez różne określenie zapisem cyfrowym i słownym wymiaru orzeczonej kary grzywny co do liczby stawek dziennych, zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci sprzeczności w treści orzeczenia, która uniemożliwia jego wykonanie (art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.).

W tym stanie rzeczy, zaskarżony wyrok należało uchylić w części dotyczącej orzeczenia o karze i sprawę w tym zakresie przekazać Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.